

BİR AVUÇ ATES.

Hasan Nail Canat

GENÇ
T
YIMAR

BİR AVUÇ ATEŞ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Yasemin Muş
Kapak Resmi Derya Işık Özbay
Kapak Tasarım Sefer Koçan

21. Baskı Mart 2020
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-318-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 1402

+11 ROMAN / 13

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2005 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Bugün sana gelemiyorum. Çünkü yüreğim kanarken sana gelemem. Yüzüme bakınca yüreğimi en iyi sen görürsün. Gözlerimden acımı en iyi sen okursun. Belki otuz yıl önce, bir bayram sabahı, annemin avuçlarına kapanıp ağladığım gibi ağlarım bugün... O zaman sen yıkılırsın. Hayır! Görme ağladığımı, duyma hıçkırıklarımı, ben ağlayacak bir köşe bulurum.

- Çayını içmemişsin Abdullah amca.
- Hıı!
- Buz gibi olmuş.
- Dalmışım. Götür bunu da bana sıcak bir çay getir.
- Oldu Abdullah Amca...

Abdullah kendini toparlamaya çalıştı. Dalgınlığına sebep olan düşünceleri biraz olsun uzaklaştırıp

çevresiyle ilgilenmeye zorladı kendini. Duvardaki aynaya, daha doğrusu aynadaki Abdullah'a takıldı bakışları. "İhtiyarladım" diye geçirdi içinden. Gençliğini, hatta çocukluğunu getirmeye çalıştı gözlerinin önüne. Yaşlı Abdullah'ın görüntüsü inatla karşısında duruyor; sanki "Senin gerçeğin benim, bırak hayal kurmayı" diyordu.

Abdullah ikinci çayı da soğutmamak için içmeye başladı. Çayla gelen değişiklik ona iyi geldi. Gözünde canlanan hayallere dalıp gitti bir zaman. Kendine gelip nerede olduğunu hatırlayınca eve gitmek istedi.

Abdullah eve geldiği zaman bir hayli geç olmuştu. Bugün hiçbir şey yapmadığı hâlde kendini oldukça yorgun hissediyordu. Her zaman olduğu gibi evde kimse yoktu.

Bu, altı aydır böyleydi. Altı ay önce karısı İffet hastaneye yatmıştı. İffet'in sağlıklı günlerinde Abdullah'ın hayatı bu kadar dağınık değildi.

İki oğlu vardı Abdullah'ın. Mehmet iki yıldır edebiyat fakültesi ikinci sınıftaydı. Çocukluğundan beri edebiyata meraklıydı.

Kenan, Abdullah'ın büyük oğluydu. Askerden geleli bir buçuk yıl olmuş, doğru dürüst bir işe girememişti. Serserice bir hayatı vardı Kenan'ın. Ancak yiyecek bir şeyler veya yatacak bir yer bulamazsa eve geliyordu. Ne babasına saygısı kalmıştı ne de kendi içinde bir

ölçü, bir sınır taşıyordu. Kenan'ın serseriliği ortaokul sıralarında başlamış, bugüne kadar da aralıksız devam etmişti.

Abdullah ağlamaya başladı. Elli yıllık hayatında, hasta karısına, kendinden uzaklaşmış çocuklarına ve daha nelere gözyaşı döktü.

Oturduğu odanın ışığını yakmıştı. Pencereden dışarıyı seyrediyor önünde uzanan sokakta çocukluğunu arıyordu. Şimdi çok değişmişti bu sokak. Toprak, beton yığınları arasında kaybolmuştu. İnsanlar çok kısa zamanda değişivermişti. Zaten eski komşularının çoğu mahalleyi terk etmişti. Koca mahallede baba dostu yok denecek kadar azdı.

Can sıkıntısı, bir türlü alışamadığı yalnızlık, acımasızca hırpalıyordu onu. Ceketini çıkarıp yatağa uzandı. Çok geçmeden sıkıntılı bir uykuya daldı.

– Baba...

– Hıı...

– Pijamanı giyip yatağın içine gersen iyi olur. Hava serin, üşütürsün.

– Mehmet, sen mi geldin?

– Evet.

– Saat kaç?

– On iki...

– Tamam.

– Tamam olan ne babacığım?

– Hiiç... diye geçirdi Abdullah. Mehmet'e sitemle

8 bakarak devam etti. Yemek yediniz mi?

– Ben dışarıda yedim. Büyük oğlunun nerede olduğunu da bilmiyorum.

– Ağabeyin gelmedi mi?

– Haberim yok.

– Ne güzel değil mi?

– Anlamadım?

– Birbirimizden kopuk yaşamak...

– Benim işlerim vardı baba.

– Pekâlâ oğlum; sakın darılma. İstersen böyle sorular sorduğum için özür dileyeyim senden.

– Baba rica ederim yine ne oldu?

Abdullah ayağa kalktı. Elini Mehmet'in omzuna koydu.

– Boş ver. Bana aldırma. Yalnızlığa alışamadım.

- Annemi ziyarete gelmedin bugün.
- Nasıl anneniz?
- O da seni sordu. Benimle konuşurken gözü hep kapıdaydı.
- Kenan'ı nasıl karşıladı?
- Hıh! Kenan gitmedi hastaneye.
- Beraber çıkmıştınız.
- Yolda ekti beni. Üstelik verdiği parayı da aldı.
- Ne olacak bu çocuğun hâli bilmem ki?!
- Yirmi dört yaşında çocuk dediğin...
- Çevresinden bir türlü koparamadım Kenan'ı.
- Sende bu merhamet oldukça...
- Ne yapmamı bekliyorsun Mehmet? Cezayla yola gelir mi?
- ...
- Ya seni ne yapmalı Mehmet? Sen de kafana göre bir yol çizmiş gidiyorsun.
- Abdullah, kendi gençliğini düşündü;
- Bizim ne şartlarda okuduğumuzu hatırlıyorum da... Size nankör demek geliyor içimden.
- Elimden geldiği kadar size yük olmamaya çalışıyorum. Aile bütçesine katkıda bulunabilmek istiyorum ama bunun için okulu bırakmam lazım.

Bu konuşmalar saatlerce sürebilirdi. Mehmet, babasının huyunu bildiği için alttan alarak meseleyi kapattı.

Kenan, son üç aydır Seyfi Bey'in meyhanelerine takılıyordu. Seyfi Bey, Boğaz'daki gazinosunda, Beyoğlu'ndaki pavyonunda ve Beşiktaş'taki birahanesinde Kenan'a kredi açmıştı. Yedikleri, içtikleri hesaba yazılıyordu. Seyfi Bey, "Babanı, evinizi bana satmaya razı edersen hesaplarının hepsine bir kalem çekerim." diyordu.

Kenan, evin satılmasını çok istiyordu ama babasını razı edemiyordu. Seyfi Bey'e söz vermişti. "Babamı razı ederim." demişti. Fakat günler geçmiş, babasına konuyu açamamıştı bile.

Yeraltı dünyasının babaları Beşiktaş'ta üç sokağın çevrelediği geniş bir adayı ele geçirip burada bulunan tam yetmiş evi yıkmayı ve buraya Orta Doğu'nun en büyük kumar merkezini kurmayı planlamışlardı; bu iş için de Seyfi Bey'i görevlendirmişlerdi. Seyfi Bey o mahallede oturuyordu. Mahallelinin çoğunu iyi tanırdı. Hepsiyle teker teker görüşmüş, Abdullah Bey hariç hepsini evini satmaya razı etmişti. Abdullah Bey de önce itiraz etmemişti bu teklife. "Düşünelim"